

«ДЕНЬ ПЕРШОКУРСНИКА – 2018»

З метою ознайомлення з роботою відділів університету, студентських організацій та представлення основних заходів, які проводяться протягом навчального року в університеті, 26 вересня 2018 року в Народному домі імені Івана Франка відбулася пізнавально-розважальна програма «День першокурсника», організована профкомом студентів та студентським активом університету.

і директорами. На початку заходу першокурсники мали нагоду переглянути пізнавальний фільм про роботу відділів нашого університету, які знаходяться в головному корпусі.

Для першокурсників також було представлено фото-і відео-презентацію основних студентських заходів в університеті, які проводяться протягом навчального року, а саме: пізнавально-розважальна програма «День першокурсника», «Козацькі забави», «Дебют першокурсників», «Студент року», конкурс естрадної пісні «Шанс», фестиваль КВН, конкурс «Красуня університету» та ін.

З вітальним словом до присутніх звернулася ректор професор Надія Скотна, побажавши першокурсникам наполегливості, працьовитості, впевненості у своїх силах, щирого прагнення до знань та підкорення нових освітніх вершин. Голова профкому студентів Ігор Гівчак розповів про діяльність первинної профспілкової організації та представив голів профбюро інститутів й факультетів, а голова студентського самоврядування університету Віталій Дитяткін познайомив зі студентськими деканами

Оскільки свято «День першокурсника» носить не лише пізнавальний, а й розважальний характер, для студентів I курсу з музичним привітанням виступили переможці конкурсу естрадної пісні «Шанс – 2017» студенти соціально-гуманітарного факультету Ірина Навроцька (ДО-14М) й Юрій Сімонов (П-11М) із пісню «Гуцулко Ксеню» та дует інституту музичного мистецтва Соломія Худь (МЗХ-31Б) і Лідія Белей (МЗХ-22Б) із композицією «Дивна квітка». Перед першокурсниками також виступили переможці XXVI фестивалю КВН команда «ФІФА» та переможці минулорічного огляду-конкурсу художньої самодіяльності I курсів «Дебют».

Ведучими свята були студентка інституту іноземних мов Лілія Будзинська та студент соціально-гуманітарного факультету Дамір-Петро Спахіч.

Тетяна ОСОБА,
голова профбюро соціально-гуманітарного факультету

ШАНОВНІ СТУДЕНТИ!

Вітаємо з прийдешнім святом!

Нехай любов, добро і оптимізм супроводжують Ваше життя!

У рамках святкування:

Огляд-конкурс художньої самодіяльності перших курсів «Дебют» – 12, 13 листопада. Початок о 14³⁰ год. (Народний дім імені Івана Франка).

Спортивно-розважальне шоу «Найсильніший». Змагання з рукоборства – 14 листопада. Початок о 14³⁰ год. (Спортивна зала університету).

Конкурс естрадної пісні «Шанс» – 15 листопада. Початок о 14³⁰ год. (Народний дім імені Івана Франка).

Конкурс «Студент року – 2018». Нагородження переможців – 15 листопада. Початок о 14³⁰ год. (Народний дім імені Івана Франка).

ВІТАЄМО ІЗ ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ:

Мирослава Васильовича САВЧИНА,
завідувача кафедри психології, доктора психологічних наук, професора;

Миколу Івановича ЛУК'ЯНЧЕНКА,
директора навчально-наукового інституту фізичної культури і здоров'я, заслуженого працівника фізичної культури та спорту України, доктора педагогічних наук, професора;

Марію Миронівну ЧЕПІЛЬ,
завідувача кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти, доктора педагогічних наук, професора, академіка Академії наук вищої освіти України;

Валентину Іванівну ДРОТЕНКО,
завідувача кафедри культурології та мистецької освіти, кандидата філософських наук, доцента;

Марію Михайлівну КАРАЛЮС,
заступника директора інституту музичного мистецтва з навчальної роботи, старшого викладача кафедри музикознавства та фортепіано, магістра педагогічної освіти;

Марію Михайлівну ДМИТРІВ,

директора бібліотеки;

Єлизавету Деонізіівну КОПЕЛЬЦІВ - ЛЕВИЦЬКУ,
кандидата юридичних наук, доцента, заступника декана історичного факультету з виховної роботи;

Володимира Юльєновича КОВАЛЬЧУКА,
завідувача кафедри математики, інформатики та методики їх викладання у початковій школі, Відмінника освіти України, доктора педагогічних наук, професора.

Нехай роки не затьмарюють радість і повноту буття. На щастя, на здоров'я, на благополуччя і ласку сонячних променів нехай буде багатою Ваша доля. Нехай Ваша сила, життєва енергія, творча наснага будуть гарантією великих досягнень у Вашій діяльності, а кожна розпочата справа стане ще однією сходинкою до вершин успіху. Широ зичимо Вам довгих років життя, миру й достатку у Вашому домі, здійснення всіх найважливіших планів і задумів. Хай людська шана буде подякою Вам за плідну працю.

Нових щасливих, успішних і захоплюючих життєвих до- рог! Дай Вам, Боже, усіх земних гараздів!

СВІТЛО СЛАВНОГО ЮВІЛЕЮ

Осіnnий день, осінний день, осінний!
О синій день, о синій день, о синій!
Осанна осені, краса! Осанна.
Святкує славний ювілей Оксана!

19 жовтня відсвяткувала свій 50-літній ювілей голова профбюро філологічного факультету

ОКСАНА ЙОСИПІВНА ДМИТРАХ.

Випускниця філологічного факультету, відмінниця навчання, Ви упродовж усього життя ставили і ставите перед собою найвищу планку. Вас завжди вирізняла активна життєва позиція, турбота про справи колективу, бажання прислужитися йому у великих і малих справах. В університеті Вас знають і поважають як людину, наділену невтомною вдачею, величезною працездатністю, завзятого ініціатора багатьох справ, людину щирої і широкої вдачі. Саме за це спілчани-філологи доручили Вам очолити первинну профспілкову організацію. І високе довір'я Ви вповні виправдовуєте сумлінною працею, спрямованою на захист прав та інтересів освітян.

Профспілкові активісти вчать у Вас працелюбності, здатності організувати і поведати за собою людей, допомагати в роботі, порадити, розділити і радість, і горе. За це поважають і шанують Вас наші освітяни, звідси – заслужений авторитет і визнання людей. Вітаючи Вас з уродинами, висловлюємо впевненість, що Ви ще довго вірою і правдою будете служити нашій спільній справі – підготовці вчителя-професіонала, здатного розв'язувати складні навчально-виховні завдання.

Зичимо Вам багато теплих і погідних днів, шани та поваги від людей, сімейного добра й благополуччя, творчого натхнення в усіх зверненнях і проєктах. Великого Вам людського щастя, невичерпної енергії та оптимізму, нових творчих здобутків на благо нашої України.

Дорога ювілярко, Ви є для нас усіх взірцем життєрадісності та активності, душевної щедрості, оптимізму, бурхливої енергії, відповідального ставлення до справи і вміння довести її до кінця.

Здоров'я Вам на многая і благає літа!

Колектив філологічного факультету

ЗАХИЩЕНО ДОКТОРСЬКУ ДИСЕРТАЦІЮ

25 жовтня 2018 року наш колега з історичного факультету Ігор Смуток в Інституті української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського НАН України в Києві захистив докторську дисертацію, виконану в галузі спеціальних історичних дисциплін. Тепер вона виставлена і в ACADEMIA.EDU

Робота написана на рукописних актових джерелах – переважно земських і гродських книгах двох земель Руського воеводства (Перемишльської і Львівської), а це десятки і десятки томів, написаних давніми мовами.

Їх вивченню Ігор Смуток присвятив половину свого життя, а Львівський історичний архів, де вони зберігаються, став для нього майже рідною домівкою. До того ж акти він вивчав фронтально, себто, посторінково у межах XV – XVIII ст., тож, він їх прочитав повністю!

Для того, щоб скласти генеалогічні таблиці численних шляхетських родів Прикарпаття, потрібно було вивчити сотні і сотні документів, переважно судових. Тобто, була проведена «пекельна» дослідницька робота, якою займаються цілі наукові колективи!

Здебільшого, в українській історіографії є праці про шляхту – Н. Яковенко, І. Ворончук, В. Михайловського, Н. Старченко та інших, які охоплюють Волинь і Правобережжя. Однак, за фронтальну генеалогію ще не брався ніхто! Крім того, Галичина має свою особливість, адже читати акти набагато важче – тут здебільшого латина, яка майже в кожному столітті мала свою специфіку!

Вітаючи колегу, зичимо йому подальших плідних успіхів на науковій та педагогічній ниві!

Деканат історичного факультету

Актуальне інтерв'ю

ВІЙНА
Є ВІЙНА...

З нагоди Дня захисника України розмову ведемо із кандидатом сільськогосподарських наук доцентом кафедри біології та хімії Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка Василем МАТИСОМ, який брав участь у військових діях на Сході України.

- Розкажіть про себе, чим Ви займалися до початку революції та військових дій?

- До подій 2013 – 2014 рр. як і переважна більшість українців проводив спокійне, мирне життя. Народився я в с. Ясениця-Сільна Дрогобицького району Львівської області на батьківщині Великого українського «Каменяря» Івана Франка. Після закінчення ЗОСШ навчався у Бориславському професійно-технічному училищі № 7. Продовжив навчання на біологічному факультеті ДДПУ імені Івана Франка за спеціальністю «ПСМО. Біологія» свою трудову діяльність розпочав вже на рідному біологічному факультеті. Спочатку старшим лаборантом-діловодом, а згодом і викладачем кафедри анатомії, фізіології та валеології. У 2012 році успішно захистив кандидатську дисертацію та отримав ступінь кандидата сільськогосподарських наук. У цьому ж році розпочав роботу і на кафедрі біології та хімії на посаді доцента. Після проходження служби та безпосередньої участі в АТО у 2014 – 2016 рр. повернувся на роботу в університет, де і на сьогодні продовжую працювати доцентом кафедри біології та хімії та кафедри анатомії, фізіології та валеології біолого-природничого факультету.

- Чи брали Ви участь у «Революції гідності»?

- На жаль, через певні обставини не був учасником «Революції гідності», маю на увазі у Києві. Однак, був активним і, можу сказати, ярим прихильником. На регіональному рівні (м. Дрогобич, м. Борислав, с. Ясениця-Сільна і ін.) брав участь у мітингах, акціях, майданах, здійснював волонтерську допомогу, зокрема матеріальну. Шкодою, що не був у Києві на головному майдані.

- Коли і як Ви потрапили на Схід?

- З початком бойових дій на Сході України, майже одночасно з троюрідним братом Степаном Бродяком, отримали повістки. Відмітилися у військоматі, пройшли успішно медкомісію. Щоб відмовитися чи «відкосити» від мобілізації й думки не було. Літом 2014 року солдатом-стрільцем мобілізований до лав 2 Галицької бригади, а брат Степан – до 80-ї окремої

десантно-штурмової бригади. Після нетривалих навчань на полігоні – відправка в зону проведення АТО.

На початку осені 2014 року відбулися перші бойові зіткнення. У одному із боїв 5 вересня 2014 року під Луганськом у бою із російським підрозділом загинув Брат Степан. Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

А далі були інші бої та бойові завдання у Донецькій та Луганській областях. Літом 2015 року я демобілізувався у запас ЗСУ. І одразу ж вдруге був мобілізований та продовжив брати участь в АТО. Осінню 2016 року знову демобілізувався у запас ЗСУ.

- Як поставилися рідні до Вашого вибору? Не було такого, що намагалися відмовити?

- Це досить таке складне і болісне питання для мене. Оскільки з одного боку до мого вибору рідні поставилися із зрозумінням, з певною повагою, пройнялися гордістю та патріотизмом, проте з іншого, як і я, усвідомлювали можливі наслідки, адже це не просто служба в армії, а участь в бойових діях – війна. В якийсь момент були певні намагання відмовити, однак моя аргументація посприяла остаточній підтримці мого вибору. Я дуже вдячний своїм рідним за підтримку в цей складний період.

- Чи доводилося колись надавати першу медичну допомогу?

- Так, доводилося. В цьому плані мені було легше, оскільки допомагала специфіка освіти та робота. Також нас навчали азам першої медичної допомоги в бойових умовах, адже є своя специфіка дій. Головне – не панікувати, зібратися і те чого навчали чи знання дій самі допоможуть впевнено виконати все необхідне. А далі – доставити чи передати медикам для більш точної і кваліфікованої допомоги.

- Війна – тяжка справа. Були якісь позитивні моменти?

- Війна є війна...

- Що змінилося у Вашому світогляді за період АТО і тепер?

- Я б сказав, що не змінилися..., а більше підтвердилися мої переконання...

- Що найважче під час служби?

- Під час служби важкувато даються самі умови служби (втома, виконання завдань, недосипання, порушення гігієни й ін.). Однак, до цього із часом звикаєш та стає легше нести службу. Але, якщо говорити про бойові дії, то, як на мене, найважче втрачати побратимів. Коли ти не можеш нічого зробити, від тебе нічого не залежить. Ось це, мабуть, найважче.

- Чи спілкуєтесь Ви з бойовими товаришами?

- Так, звісно, я спілкуюся зі своїми бойовими товаришами. Ми зустрічаємося, зідзвонюємося, використовуємо Інтернет ресурс. Обмінюємося інформацією, подіями, підтримуємо один одного, у міру сил допомагаємо.

- З нагоди Міжнародного дня студента, що побажаєте нашій молоді?

- Студентство – це найкраща пора для задумів. В день свята хочеться побажати, насамперед, міцного здоров'я. Вірити в себе, у свої сили та можливості, а також робити все можливе для здійснення планів. Рішучих дій. Думайте, творіть, цінують та підтримуйте одне одного. Будьте мужніми, відданими справі, шануйте рідне, поважайте та любіть близьких. Не забувайте та пам'ятайте тих, хто дає вам мир, спокій у сьогоднішній час. Слава Україні! Героям Слава!

ТВОРЧІ ЗУСТРІЧІ

ОСІННІЙ ДЕНЬ НЕХОЛОДНОГО СОНЦЯ

Кінець місяця був щедрим на літературні зустрічі для філологів. 25 жовтня 2018 року шанувальники радо вітали Наталю Дзюбенко-Мейс – відому письменницю, громадську діячку, авторку низки досліджень про Голодомор, редактора-упорядника багатьох посмертних видань Джеймса Мейса, американця, що відкрив Україні і світові страхотливу правду про мільйони убієнних голодом на найбагатших у світі чорноземах, запаливши – і фігурально, і реально – незгасну свічу національної пам'яті. Традиційно й цілком природно своє слово Н. Дзюбенко-Мейс розпочала про світлої пам'яті Джеймса Мейса – чи не найбільшого адвоката України в світі. Зі сльозами на очах розповідала письменниця про Джеймса (її незабутнього Джиммі!) і як про небесного посланця у свою долю, і як про самотнього лицаря правди в цьому незрозумілому і незатишному світі, де так багато фальшивих пророків і псевдоправд та напівправд на кожен день, часто – комусь на користь чи в догоду.

Це була зворушлива й прони-

клива розповідь про яскраву людську особистість, про відвертий громадянський чин чи не найбільшого українського не-українця, який своїм життям і своїми діями повертав і повертає Україні справжній зміст її драматично-трагічної історії та прочитає складний зміст реальності, застерігаючи від необдуманих, а то й фатальних кроків.

Звісно, поділилася письменниця і своїми творчими здобутками, презентувала нову збірку «Та що біжить по стерні...», щедро цитувала рядки з нової поеми про Сквороду. Її поезія і проза виросла не з автоматичної фіксації побаченого й пережитого, а радше постала як пронизлива візія болю і пристрасної віри, як філософське осмислення глибин непростого українського буття в постмайданних реаліях та реаліях новітньої війни. У кожному слові, у кожному жесті мисткині крізнала велика надія, що на перехресті століть і тисячоліть українська душа не втрапить себе, а таки віднайде після всього пережитого й переболеного: хоча не все збулося, але ще й не все втрачено. Милосердна рука творця вкаже Україні стежку, що виведе її з лабіринту втраг. Головне – бачити тихий спалах надії, не втрачати її. Дякуємо Наталі Дзюбенко-Мейс за те, що посилає енергію спалаху, запалює світло Віри, Надії, Любви.

Марія СТЕЦИК,
доцент кафедри української мови

ЗУСТРІЧ ІЗ КЛАСИКОМ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

26 жовтня 2018 року гостем філологічного факультету був письменник, публіцист, філософ Мирослав Дочинець.

Модератором заходу виступив доцент Василь Зварич, який коротко охарактеризував творчий здобуток митця.

Мирослав Дочинець є автором близько двадцяти книг: «Вічник», «Криничар», «Горянин», «Він і вона», «Краєвид із жінкою», «Хліб і шоколад», «Руки і душа», «Лис», «Дорога в небо – до людей», «Булава і серце», «Місячна роса», «Світovan», українського бестселера «Многі літа. Благі літа». Його твори перекладені румунською, польською, французькою, російською, угорською, словацькою, італійською, англійською, японською мовами.

Мирослав Дочинець – член Національної спілки письменників України та Асоціації українських письменників.

Початок. Продовження на 5-ій сторінці

ЗУСТРІЧ ІЗ КЛАСИКОМ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Продовження.

Початок на 4-ій сторінці

Його оригінальна проза відзначена низкою літературних премій, в тому числі трьома міжнародними, а також відзнакою «Золотий письменник України». 2014 року за романи «Криничар» та «Горинин» Мирослав Дочинець удостоєний Національної премії ім. Т. Шевченка. За романами «Лис» та «Вічник» написано сценарії для художніх фільмів.

У своєму виступі Мирослав Дочинець привідав таємницю написання своїх творів, зокрема романів «Мафтей» та «Лис». Автор також представив свою нову книгу «Якщо послухати мудреців...», яка була відзначена тогоріч на 25-книжковому форумі у Львові. Книги письменника, які видає видавництво «Карпатська стежка», є естетично вишуканими, унікальними: вони видрукувані на папері з соломи та органічною фарбою. Твори Мирослава Дочинця сповнені глибокою життєвою мудрістю, закорінені у пласти національної культури, проявляють шлях людини до Бога, до самого

Себе. Їхня енергетика пульсує любов'ю до Людини, України.

Під час зустрічі письменник відповів на численні запитання своїх читачів, а також дав фото та автограф-сесії.

Василь ЗВАРИЧ,
доцент

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ

ПОНАД СВІТОМ ІЗ ВИСОТИ

*Мандрівник в пільмі нічній
Радий іскорці твоєї
(переклад Олега Шалати
вірша The Star by Jane Taylor)*

Неможливо повірити у жахливу реальність, що сталася – обірвалося життя **Олега ШАЛАТИ**, як спалах блискавки, яке за коротку мить цього спалаху засвідчило, яку глибину здатна підняти людина, коли вона має справжній талант, поєднаний з дивовижною працездатністю. Його життєвий шлях – це зразок людської гідності, добропорядності та толерантності.

Молодим та енергійним Олег Михайлович прийшов у колектив факультету іноземних мов Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Сьогодні ми згадуємо його як чудову людину, прекрасного друга, кого знали, любили і поважали колеги, студенти та знайомі.

Після закінчення (1985 р.) з відзнакою Київського інституту іноземних мов Олег Шалата працював вчителем англійської мови у Жидачівській районній середній заочній школі, а потім вчителем у Жидачівській середній школі №2, завідувачем фільмотекою райвідділу народної освіти. У листопаді 1985 року Олега Шалата призвали до складу Збройних сил СРСР, де він служив у військах протиповітряної оборони до 1987 року. Після звільнення з лав армії Олег Шалата повернувся у м. Жидачів і продовжував працювати вчителем англійської мови. У 1990 році Олега Шалату було прийнято на роботу викладача кафедри англійської мови. З цього часу він працював викладачем англійської мови на кафедрі другої іноземної мови, а потім порівняльної педагогіки та методики викладання іноземних мов. Тут, на кафедрі, він обрав тему кандидатської дисертації, яку захистив у 2001 році. Темою його дослідження стала рецепція творчості Данієла Дефо і Джонатана Свіфта.

Визнання Олег Шалата заслужив не лише завдяки талан-

ту і працездатності, але й через відданість та служіння науці. Він був вдумливим та компетентним, джерелом знань, хорошим викладачем, якого поважали та любили колеги і студенти. Сьогодні ми згадуємо його як мудрого вчителя, який відкривав студентам невичерпну силу знань, радив бути співчутливими та толерантними. Прекрасний лектор, хороший викладач – він умів зацікавити студентів, доступно пояснити складні мовні явища, був пунктуальним, чесним та справедливим. Він ніколи не відмовляв студентам чи викладачам у допомозі. Згадуються його слова: «Хто це зробить, якщо не я».

За досить короткий час наукового життя Олег Шалата оприлюднив понад 50 наукових праць, монографію «Дієслівні системи української та романо-германських мов», у якій на компаративістичних засадах висвітлював будову і принципи функціонування дієслівних систем трьох генетично споріднених європейських груп мов, як базових у світовій та українській освіті: готської та сучасних германських, латинської та сучасних романських, старослов'янської та сучасної української; підручники з англійської літератури *Ukrainian Student's Guide to English Literature*, *A Concise English Literature Course*.

Олег Михайлович займався і перекладацькою діяльністю. Він був справжнім професіоналом у цій царині. З під його пера вийшли переклади сонетів В.Шекспіра, віршів Дж. Тейлора, Роберта Стівенсона, Роберта Бернса, Дж.Байрона, усі пісні гурту «Соколи», а також низка наукових статей. Олег Шалата досліджував творчість Івана Франка і робив переклади його творів англійською мовою. Він є автором нашого університетського гімну. Олег Шалата перекладав українською мовою пісні з англійської, італійської та португальської мов, захоплювався музикою та піснями групи The Beatles, знав усі їх пісні і дуже часто наводив студентам приклади з них, пояснюючи те чи те мовне явище. Всі музичні твори групи The Beatles перекладені українською мовою Олегом Михайловичем. Він часто наспівував ці пісні.

Олег Шалата вивчав етимологію слів і ледь не кожне слово з європейських мов міг споріднити з українською.

Початок. Продовження на 6-ій сторінці

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ

ПОНАД СВІТОМ ІЗ ВИСОТИ

Продовження. Початок на 5-ій сторінці

Попереду у нього були величезні плани: нові публікації, підручники для студентів, переклади.

І цей надпотужний творчий процес раптово, незбагнено обірвався.

Олег Шалата був простою людиною, кохав свій рідний край, рідне містечко Журавно, любив ловити рибу на річці Свіча, збирати трави, гриби, фотографувати дивовижні речі і показувати їх своїм колегам. Він любив рідні Карпати, вилазки на природу. Ще до сходу сонця весною, літом чи восени Олег на велосипеді мандрував своїми улюбле-

ними місцями, милуючись природою, яка прокидалася від нічного сну.

Він любив та цінував життя, намагався зробити якомога більше.

Його серце було віддане Україні. Його патріотизм проявлявся у власній принциповості та поглядах, у постійній праці.

Його смерть є непоправимою втратою для усього колективу кафедри порівняльної педагогіки та методики викладання іноземних мов, близьких друзів та рідних.

Колектив кафедри

ХАЙ БУДЕ СПОМИНОМ ПРЕСВІТЛИМ

«Душа все ще не дає собі ради...». Це, напевно, ті найвладивіші слова, які найбільш адекватно, хоча й далеко не повно вербалізують скорботну мозаїку згустків невимовного болю, у силовому полі яких перебувають усі, хто знав **Олега Михайловича ШАЛАТУ**, кандидата філологічних наук, доцента кафедри порівняльної педагогіки й методики викладання іноземних мов. Його раптовою і такої передчасний відхід у Божі засвіти – у сонячному zenіті ранньої півстолітньої зрілості – залишив відчуття неповноти світу без нього, тривожної бентеги від обірваних розмов, недоспілкування, недоуваги (чи недоуважності) до Людини, її проблем, а може, й потреби з кимось поділитися й насолодитися неповторністю кожної хвилини живого зв'язку, розкішшю щирого обміну думками, враженнями...

«Обдарував присутністю, побув тут, серед нас, поусміхався людям...». Невже все, що має стосунок до цієї архискромної, простої, доброзичливої й безмежно альтруїстичної особистості з неймовірним і таким рідкісним у наш час даром усеціло розчинятися у своїй родині, в улюбленій справі, у служінні іншим, – вже омовлюватиметься в драматичних дієслівних категоріях минулого часу? Невже між нами межа, де лише один тремкий місточок – пам'ять серця й прониклива молитва?

Олег Шалата – звичайний і водночас унікальний. У всьому! У витвореній ним і ревно плеканій філософії життя, де все живе й трепетне, невимовно гарне й гармонійне. Чи не тому був вічним жайворонком і встигав усотувати у свою чуливу душу смаки й аромати ранкового лісу, сонні зітхання тихої річки, рожевий усміх сонця, не забувши принагідно наповнити кошик розкішними грибами чи ягодами. Боліла йому кожна зламана гілка, зірвана квітка, до часу опалий зелений листок.

Мав на правду блискучу філологічну підготовку, був справжнім поліглотом з абсолютним слухом до всіх граней слова – рідного й чужого. Рідкісна енциклопедична поінформованість у багатьох галузях гуманітаристики, гідне подиву знання європейських мов – сучасних і давніх, аж до санскриту – давали змогу читати перекладні словники як захопливий детектив чи модний бестселер. Міг легко докопатися етимологічних глибин коренів більшості індоєвропейських слів. Сумлінно й відповідально ставився до

викладацької праці, захоплював студентів справжньою (не позірною!) ерудицією, нестандартними методичними підходами, доброзичливістю, відповідальністю, дотепністю. Залишив своїм підопічним добротні навчально-методичні праці, зокрема: «Підручник з англійської літератури для українського студента (з хрестоматією)», монографічну компаративістичну студію «Дієслівні системи української та романо-германських мов», курс лекцій «Література іноземною мовою для дітей дошкільного віку». У наукових колах України Олега Шалату знали як одного з найкращих дослідників творчості Данієля Дефо та Джонатана Свіфта.

Професійною стихією, окрім викладання, був переклад. Досконало володів усіма його техніками – усним синхронним, технічним і тим, що окреслюють дескриптивом «високе мистецтво», – художнім. Друкувався у журналі «Всесвіт», був визнаний кращим перекладачем 2007 року. У транслятологічному доробку – українські переклади Г. Честертона («Смирненність отця Брауна»), О. Генрі («Викуп за Вождя Червоношкірих»), що побачили світ у Києві у видавництві «Знання». Переклав англійською мовою працю «Шевченко в краю Франка» та історико-краєзнавчий нарис про церкву святого Юра у Дрогобичі. Лебединою піснею стала чудова англійськомовна версія популярного художньо-публіцистичного альбомного видання «Дрогобич – місто Івана Франка». Переклав англійською мовою знаменитий «Пролог» до поеми Івана Франка «Мойсей», фахівці кажуть, надзвичайно вдало. Не встиг завершити роботу над англійським перекладом Франкового «Лиса Микити»...

Вражав спектр зацікавлень і захоплень: історія, філософія, антична культура, музика, живопис, а ще – традиційна медицина, фітотерапія (добре розумівся на травах, знав, коли і як їх збирати). Був завжди, всім і в усьому безвідмовним... За скупими рядками світлих споминів – така багатогранна, талановита, непересічна особистість, таке багате, цікаве і таке коротке життя.

Співчуваємо. Усвідомлюємо, який тягар горя й болю ліг на вже здорові літа батьків – Михайла Йосиповича та Надії Миколаївни, як нелегко сестрі Ірині, як сумно й сиротливо без улюбленого і єдиного дядька племінниці Вікторії. Поможі їм, Господи, цей біль і сум перебрести...

Колектив філологічного факультету

